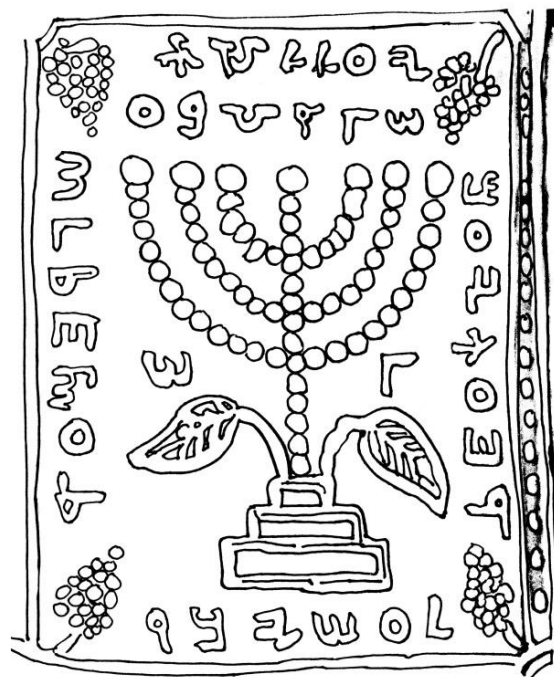

WISDOM. THE LADY OF THE TEMPLE IN A LEAD BOOK FROM JORDAN.

Wijsheid. De Vrouwe van de Tempel in een loden boek uit Jordanië.

Voor Academie Pansophia, Baarn, Nederland, 21 oktober 2017.

© Dr. Margaret Barker

Ongeveer tien jaar geleden ging het gerucht dat er enkele kleine loden boeken waren gevonden in een grot in Jordanië. Eén man had daarvan een groot aantal, die hij thuis bewaarde.

Sommige mensen maakten daar foto's van en vervolgens op 3 maart 2011, publiceerde één van de fotografen een artikel over de boekjes in de krant *The Jewish Chronicle*¹. Zes weken later bracht een andere fotograaf het verhaal naar de BBC. Vervolgens kwamen er online veel speculaties van bloggers, waarvan de meesten zeiden dat al deze kleine metalen boeken nep en vervalsingen waren. Tegen die tijd waren er al veel kopieën gemaakt om aan toeristen te verkopen en daarom bestaat er geen twijfel dat sommige van de items die we hebben gezien en getest, recent zijn gemaakt. Anderen waren echter niet recent gemaakt.

¹ *The Jewish Chronicle* is een in Londen gevestigde Joodse weekkrant. Opgericht in 1841, is het de oudste continu gepubliceerde joodse krant ter wereld. [Wikipedia \(Engels\)](#)

In laboratoria voor metaal zijn verschillende testen gedaan, die aantonen dat sommige van de loden boeken erg oud zijn. Uitvergrootte foto's van het oppervlak van de boeken laten zien dat de staat van het metaal en de corrosie niet vervalst kan zijn en dat het vele eeuwen duurt voordat het deze huidige conditie bereiken zou. U kunt deze rapporten lezen op onze website.

De meeste boeken waren van lood. Velen verschenen online en werden te koop aangeboden. Daaronder zagen we een heel klein boekje gemaakt van goud. Dit was precies hetzelfde als sommige loden boeken die we hadden gezien, maar het schrift en de patronen erop waren veel duidelijker. Dit gouden boekje is het boek waarover ik vandaag zal praten. Ik heb gewerkt met een van de loden versies van dit gouden boek, die aan mij is geleend door de man die het bij een erkende dealer in Jordanië heeft gekocht. Hij dacht dat het gewoon een leuk vakantie souvenir was.

Tests hebben aangetoond dat dit loden boek erg oud is.

Er zijn andere spullen gevonden tezamen met de loden boeken, maar we weten niet zeker wat sommige daarvan zijn. Om eerlijk te zijn, weten we niet zeker wat deze loden boeken zijn, want er is nog nooit zoiets gevonden.

Ze zijn allemaal klein: sommige zijn zo groot als een bankpas en de grootste zijn ongeveer zo groot als een ansichtkaart. De letters en patronen staan boven het oppervlak, dus ze moeten zijn gevormd met een mal. Dit was een manier van afdrukken en verklaart waarom we verschillende exemplaren hebben van dezelfde pagina's. Dit vertelt ons ook dat de tekst niet kan zijn gewijzigd, omdat het is gemaakt met hulp van een mal: een nieuwe mal zou nodig zijn geweest om de tekst te veranderen.

Ik ben soms uitgedaagd met opmerkingen als 'Vind je niet alleen wat je wilt zien?'. Mijn antwoord is: 'Nee'. Ik las wat er in de tekst voor me stond. Dit in tegenstelling tot sommige Bijbelse geleerden, die zich vrij voelen om de tekst te wijzigen die door de Schriftgeleerden is geschreven, omdat ze in hun logica aannemen dat de oude schrijver een fout of zelfs een opzettelijke wijziging heeft gemaakt.

De metalen tekst kan niet zijn gewijzigd.

De letters op deze pagina (zie afbeelding blz. 1) zijn een mengeling van Grieks en archaïsch Hebreeuws schrift, meestal Paleo-Hebreeuws genoemd. Sommige andere loden boeken hebben het meer bekende Hebreeuwse schrift dat was geïntroduceerd in de vijfde eeuw v.Chr.

Op deze pagina verschijnen Hebreeuwse en Griekse letters soms in hetzelfde woord. Sommige letters zijn ongebruikelijk, ze zijn gevormd door twee soortgelijke letters in één symbool te versmelten.

Er zijn zeven van deze 'dubbele lettersymbolen' in het boek waarover ik vandaag zal praten, en er zijn twee Griekse letters, een *rho* en een *omega*.

De tekst staat niet in regels. Totdat we dit beseften, boekten we totaal geen vooruitgang. Mijn collega Dr. Samuel Zinner maakte deze doorbraak. Hij zag dat sommige letters in de loden boeken die hij bestudeerde, pas betekenis kregen in een reeks van onderling verbonden driehoeken, en soms ook door andere vormen. Met behulp van deze methode kon hij een aanzienlijke hoeveelheid materiaal ontcijferen, dat lijkt te gaan over de Joodse oorlog tegen Rome in 132-135 CE. We weten niet hoe dit verband houdt met het materiaal dat ik in andere lodenboeken heb gevonden.

Verder zijn er afbeeldingen en symbolen vermengd met het schrift. Dit is onbekend voor een Hebreeuwse tekst, behalve op munten, waarop meestal een symbool en Hebreeuwse letters staan. Daarom zeiden sceptici dat de loden boeken vervalsingen waren en de symbolen waren overgenomen van munten. Veel van de symbolen uit de loden boeken staan ook op munten, maar sommige ook niet. Het symbool op de pagina waar ik het vandaag over zal hebben is uniek. Niets zoals dit is ooit gevonden, en toch is duidelijk wat het betekent. Het is wel mogelijk dat ze voor de munten bekende symbolen gebruikten, die ook in de lodenboeken staan.

Bekende symbolen in de lodenboeken zijn de granaatappel en de palmboom. Er zijn ook veel afbeeldingen van de menorah, de zevenarmige lamp die in de tempel stond, maar de verschillende manieren om de menorah af te beelden zijn elders niet bekend. Eén daarvan is de menorah met korte takken, die het Lead Book Center als logo² gebruikt en een andere is de menorah gevormd uit 70 kleine cirkels, waarover ik je later zal vertellen. Er zijn ook rijen van diagonale kruisen en menselijke gezichten.

De gezichten zijn zeer controversieel gebleken. Er zijn mannelijke en vrouwelijke gezichten, en daardoor ontstonden onmiddellijk claims dat sommigen het gezicht van Jezus waren. Sceptici zeiden dat ze van munten zijn overgenomen. Maar hoe ze zijn gemaakt, is niet hetzelfde als vragen waarom ze zijn gemaakt. Waarom hadden de lodenboeken het gezicht van een man?

De meeste afbeeldingen zijn duidelijk tempelbeelden, zoals de zevenarmige lamp, de wilgentakken en de vruchtdragende amandeltakken. De diagonale X-kruisen zijn het oude teken van de naam van de LORD, dat op het voorhoofd van een hogepriester werd getekend als hij werd gezalfd. Maar ze

**THE CENTRE FOR THE STUDY OF
THE JORDANIAN LEAD BOOKS**

MARGARET BARKER DD, CHAIRMAN

2

waren al vele eeuwen niet gebruikt omdat de zalfolie verloren was gegaan. Verder ging het niet om een enkele hogepriesterlijke X-markering, maar er waren hele rijen van.

Misschien waren er veel hogepriesters?

En toen waren er de gezichten. De zegen die de hogepriesters in de oude tempel gaven, bestond daaruit dat de mensen het stralende gezicht van de LORD zouden zien en zijn genade en vrede zouden ervaren. 'Moge de LORD zijn gezicht op u doen schijnen en u vrede schenken' (Numeri 6.24-26). Het idee dat de LORD een menselijk gezicht had, werd later zeer controversieel; het werd beschouwd als godslastering. In de tijd van de tweede tempel - we weten niet wanneer – legden mensen ook niet meer uit wat die zegen betekende. Sommigen zouden het zelfs niet uit het Hebreeuws vertalen naar het Aramees dat ze normaal spraken.

De christenen benadrukten echter dat ze het gezicht van de LORD hadden gezien, omdat ze Jezus hadden gezien. Ook Johannes benadrukte dit in zijn evangelie en in zijn eerste brief (Johannes 1.14; 1 Johannes 1.1). Het gezicht van de LORD was onderdeel van de christelijke proclamatie. Het is mogelijk dat deze traditie is bewaard in de Iodenboeken en het oude geloof omvatte dat zo controversieel werd. Ze hebben misschien de hoop uitgesproken om het gezicht van de LORD te zien. Of dat deze boeken inderdaad zijn gemaakt door de volgelingen van Jezus, die de grote zegen hadden ontvangen en het gezicht hadden gezien van LORD. We weten het niet.

De belangrijke vraag is: waarom kozen sommige mensen, die in archaïsch Hebreeuws schreven, ervoor om een menselijk gezicht bij te voegen? Het maakt niet uit hoe het gezicht is gemaakt of dat het is gekopieerd van een munt. Waarom werd een menselijk gezicht in de boeken opgenomen? De gezichten in de boeken kunnen niet bewijzen dat ze zijn gemaakt of zelfs gebruikt door christenen, maar dat kunnen ze wel zijn geweest. De christenen hadden een plaats in hun leer voor het gezicht van de LORD .

Nu moet ik je wat vertellen over de geschiedenis van de tweede tempelperiode. Over de jaren vanaf ongeveer 530 v.C., toen de tweede tempel werd gebouwd in Jeruzalem, tot 70 n.C., toen het werd vernietigd door de Romeinen. Deze 600 jaar waren een periode van grote verandering en controverse. Veel mensen accepteerden de tweede tempel of de nieuwe leer niet.

De mensen die terugkwamen van hun ballingschap in Babylon om de tempel te bouwen, volgden de nieuwe manieren die door koning Josia³ waren geïntroduceerd in 623 v.C. De mensen, die de nieuwe

³ Josia was koning van Juda en regeerde van c. 640-609 v.C.

tempel en haar manieren niet accepteerden, zeiden dat Jeruzalem was vernietigd door de Babyloniërs als Gods straf voor de nieuwe manieren (bijv. Jeremia 44.15-19).

De nieuwe manieren waren een religieuze revolutie, omdat veel van de oudere religie werd vernietigd. De tempel werd gereinigd om alle sporen van de verering van een vrouwelijke figuur te verwijderen, die wij de Lady/Vrouwe noemen (2 Koningen 23.4-14). Ze had vele titels en was al eeuwenlang de hemelse koningin in de stad. Zij was de hemelse Moeder van de koninklijke familie en de koninklijke hogepriesters zouden haar zonen zijn. Zij beschermde de stad.

De revolutionairen waren echter succesvol, en omdat zij later bepaalden hoe de teksten van de Hebreeuwse Bijbel werden verzameld en overgedragen, overleefde er heel weinig over de Lady/Vrouwe in de Hebreeuwse Bijbel. De Lady was verloren.

Toen begon ze weer te verschijnen.

Ten eerste vonden archeologen honderden kleine beeldjes van een vrouw met grote borsten en grote ogen. Ze waren ongeveer 15 cm hoog. Het grootste deel van het archeologische bewijs voor de religie van het oude Jeruzalem zijn deze beeldjes, dus moeten ze heel belangrijk zijn geweest. Velen zijn tijdens de revolutie met opzet vernietigd, en er waren geen beeldjes uit de tweede tempel periode.

Ten tweede maakten geleerden met de ontdekkingen uit de Dode Zee Rollen duidelijk dat de tekst van de Hebreeuwse Bijbel in de loop der jaren op verschillende plaatsen was veranderd. Zoals bijvoorbeeld de teksten over het zien van het gezicht van de LORD. De eerste archeologen hadden de Bijbel gebruikt als hun gids voor het identificeren van wat ze hadden gevonden, en omdat ze niets over de Lady/Vrouwe lazen, namen ze aan dat de kleine beeldjes geen deel uitmaakten van de religie van het oude Jeruzalem. Ze zeiden dat het buitenlandse invoer was, of zelfs speelgoed.

We weten nu vrij zeker dat het afbeeldingen van de Lady/Vrouwe waren, die bij mensen thuis bewaard werden, zoals sommige mensen tegenwoordig kleine beeldjes van Maria hebben.

Bovendien vonden archeologen in 1929 een verzameling kleitabletten in Libanon, in de oude stad Oegarit. Zo lazen ze voor het eerst over de Vrouwe van Oegarit en konden ze zien hoe fragmenten van bewijs, in de Hebreeuwse Bijbel over de Vrouwe van Jeruzalem, in een groter geheel pasten. De Vrouwe van Oegarit had vele namen. Ze was Athirat, de Grote Vrouwe, een zonnegodin die de lamp van de goden werd genoemd. Zij was de moeder van de 70 zonen van God en zij was de hemelse moeder van de koning. Teksten gevonden in de Dode Zee rollen (4 Q Deut. j), de Septuagint en de vertaling van Deuteronomium in het Aramees (Targum Pseudo-Jonathan van Deuteronomium) laten

zien dat dit verhaal van een hemelse moeder en 70 zonen ooit ook deel uitmaakte van de Hebreeuwse Bijbel.

Met behulp van een ander soort archeologie – namelijk het graven onder de Hebreeuwse tekst - begonnen wetenschappers steeds meer over de Vrouwe te vinden. Veel van het bewijs is afkomstig uit de vroegste teksten, zoals de geschriften van de profeet Jesaja en zijn tijdgenoten, die in Jeruzalem actief waren vanaf ongeveer 750 v.Chr. In hun tijd was er al een vroege poging om de Vrouwe uit de tempel te verwijderen, hoewel dit later werd hersteld. Zij kenden de Vrouwe van Jeruzalem als *Ashratah* of *Asjera*, de Hebreeuwse versie van de Oegaritische naam *Athirat*. Deze naam betekende 'degene die maakt gelukkig 'of' degene die je op het rechte pad houdt ', en ze kan worden gevonden, bijna verborgen, in de vroegste delen van het boek Jesaja. Ze was omgehakt, zei de profeet, maar zij zou terugkomen. Uiteindelijk vluchtten Jesaja en zijn mede-profeten uit Jeruzalem en zij vestigden zich in een gebied dat nu het koninkrijk Jordanië is. [Je kunt hierover lezen in *De hemelvaart van Jesaja*]. Zij hielden de herinnering aan de Vrouwe en haar leer levend.

Andere mensen verlieten Jeruzalem na de laatste succesvolle poging in 623 v.C. om de Vrouwe te verbannen. Sommigen gingen naar Egypte, waar ze de Vrouwe niet vergaten, en anderen, die priesters waren geweest in de oude tempel, gingen zich vestigen op een plaats die ze 'Arabië' noemden, waarschijnlijk het zuidelijke deel van het huidige koninkrijk Jordanië (Jeruzalem Talmoed Ta'anith 4.5). Archeologen hebben bewijs gevonden van een grote godin die daar werd aanbeden, *Allāt*, de Grote Vrouwe, die dienaren had die 'bedienden' werden genoemd. Zij was de moeder van de mannelijke god. Mozes' zus Miriam werd daar begraven, net als zijn broer Aaron, dus eeuwenlang was het al een Hebreeuwse heilige plaats (Numeri 20.1). Het Ioden boek waar ik het vandaag over zal hebben, is in dit gebied gekocht, hoewel niemand precies zei waar het werd gevonden. We weten niet of deze feiten met elkaar te maken hebben.

Het evangelie van Johannes laat zien dat Jezus vaak de Jordaan overstak, toen het leven in Jeruzalem voor hem gevaarlijk was (bijv. Joh. 10.39-40; 11.53-54). Hij ging naar een plaats in de woestijn, vermoedelijk omdat hij een plek nodig had om te leven.

En tenslotte, beschreven in het boek van Openbaring, zag Johannes de vrouw gekleed met de zon - de Vrouwe - terugkeren naar de tempel, en zag hij haar ook ontsnappen naar de woestijn, toen ze werd aangevallen door de rode draak (Op.12,13-14).

Daar, zei John, bleef ze 'een tijdje, een keer en een halve tijd' - meer mysterieuze woorden!

Nu het gouden boek. Ik zal deze pagina (zie blz. 1) in detail beschrijven, omdat dit ons lijkt te vertellen over de Vrouwe van de tempel die werd verbannen en met haar volgelingen de woestijn in vluchtte. Het beschrijft ook veel andere dingen, bijvoorbeeld het Hof van Eden, Adam, de LORD, de Messias, maar vandaag concentreren we ons op de Vrouwe.

In het midden van de pagina staat een menora, gevormd uit 70 kleine cirkels. Er ontspruiten bladeren uit zijn basis. De letters vormen een symmetrisch patroon rond de centrale stengel van menora.

De twee regels met letters bovenaan vertegenwoordigen de hemel en de regel onderaan is de aarde.

- Het Hebreeuwse alfabet bestaat uit 22 letters, maar daarvan worden er op deze pagina slechts 17 gebruikt. 5 letters ontbreken.
- Met behulp van een vorm van *gematria*⁴, de Hebreeuwse gewoonte om letters te vervangen door getallen, is het getal 17 de som van de letters in een Hebreeuws woord voor glorie: *kbd*, k = 11, b = 2, d = 4.*
- De vijf ontbrekende letters zijn elk de beginletters van vijf Hebreeuwse woorden voor glorie: *zohar, tohar, kabod, šonah, pe'ēr*.

Deze pagina vertelt ons dus dat de glorie is verdwenen, en dit was in de geschiedenis van Jeruzalem, toen de glorie de stad verliet. De pagina toont dit door de eerste letters van de vijf Hebreeuwse woorden voor glorie te verwijderen. De mensen die dit patroon van letters bedachten, waren zeer geraffineerd en lieten op deze manier aanwijzingen na voor degenen die het lazen. Zonder de letters die het woord voor glorie maakten, waren veel woorden niet mogelijk. Je kunt bijvoorbeeld niet het woord voor engelen maken, noch het woord voor koning, dus er waren geen engelen en geen koning David in de tweede tempel.

Na de tempelreiniging door Koning Josia en de vernietiging door de Babyloniërs in 597 v. C. had de profeet Ezechiël een visioen van de glorie die de tempel verliet (Ezechiël 10.1-22; 11,22-25; ook Ezechiël 1.1-28). Dit was de tijd waarin enkele van de oude priesters naar het gebied ten oosten van de Jordaan vluchtten en andere vluchtelingen naar Egypte uitweken. **Dit is de context voor deze menora pagina.** Ezechiël zag de Vrouwe, de troon en de LORD de stad verlaten die hen had afgewezen. Hij beschreef de Vrouwe als de Geest en de Levende (Ezechiël 1.20-21). Beide titels verschijnen op deze pagina, en hun partnerwoorden onthullen meer over de Vrouwe. Zij was de Levende en de Voedster en zij was verbonden met de Dienaar, de menselijke figuur die Ezechiël op

⁴ Numerologie uit de geheime leer van de Kabbala. Bron: Wikipedia

de hemelse troon zag. Merk op dat deze woorden als driehoeken worden geschreven en elkaar kruisen bij een knooppunt in de menorah.

Het grote symbool van de Vrouwe was de boom des levens, in de oude tempel verbeeld door de menorah, die oorspronkelijk in het heilige der heiligen stond, het meest heilige deel van de tempel. Toen Johannes een visioen had over het herstel van de oude tempel, zag hij dat de boom des levens was teruggekeerd naar het heilige der heiligen (Openbaring 22.1-5). Dit is het laatste hoofdstuk van het boek Openbaring, het einde van een geweldig visioen.

Tijdens de tempelzuiveringen werd de gouden boom omgehakt en verbrand. De oude verhalenvertellers zeiden dat de Schepper bedoelde dat Adam en Eva moesten eten van de boom des levens, maar toen ze ongehoorzaam waren en aten van de verboden boom van kennis, werden ze uitgesloten van de boom des levens en verdreven uit de Hof van Eden (Genesis 2.16-17; 3.22-24). Dit is hoe deze vertellers het lot van de priesters van de oude tempel beschreven. Eén van de namen van de Vrouwe was Wijsheid, Adam en Eva waren het priesterschap, Eden was hun tempel, en de levensboom van de Vrouwe voedde hen met haar wijze leer. De Vrouwe opende hun spirituele ogen - onthoud, die kleine beeldjes hadden grote ogen - en dus werden ze wijs. Maar de slang die hen verleidde was de bedrieger. Hij zei dat zijn boom hun ogen zou openen en hun goddelijk zou maken, en zij geloofden hem (Genesis 3.1-7). Ze aten van de verboden boom - de boom van de kennis van goed en kwaad - en zo verloren ze alles. Ze verloren hun tempel en hun toegang tot de oude wijsheid, want hun spirituele ogen werden gesloten.

Echter, de mensen die uit Jeruzalem vluchtten, bewaarden de leer van de oude tempel. Eén van hun teksten is een gedicht dat wetenschappers de *Apocalyps van Weken* noemen (in 1 *Henoeh* 93.1-10, en vervolgens 91.12-17; want de tekst staat in de verkeerde volgorde). Het is een korte geschiedenis van Jeruzalem die de geschiedenis verdeelt in tien tijdperken die 'weken' worden genoemd. De eerste vijf vertellen over Noach en Abraham en het bouwen van de tempel; de tweede helft begint met de zuiveringen in Jeruzalem die de Vrouwe verbannen. Er staat dat de mensen in de tempel hun spirituele zicht verloren toen ze Wijsheid in de steek lieten. Daarna was Jeruzalem een stad van ongelovigen en raakte het getrouwe volk verspreid. We weten niet wie dit gedicht schreef, maar er staat dat toen Jeruzalem afstand deed van de Vrouwe, zij het oude geloof verloren, en dat dit het belangrijkste punt was in hun geschiedenis (1 *Henoeh* 93.8-9).

In zijn visioen van de Vrouwe die de tempel verliet, beschreef Ezechiël de Vrouwe als de Geest/Spirit en de patronen in het gouden boek laten zien dat zij die Ene Geest was of misschien de Geest van Eenheid, en dat zij de vrouwelijke lerares en het parfum was. Latere legendes zeiden dat het parfum

de zalfolie was die uit haar boom kwam. Merk op dat de driehoeken elkaar kruisen op een knooppunt van de menora.

Nu zal ik je enkele patronen laten zien over Shaddai, een van de titels van de Vrouwe. Terwijl de Vrouwe op de Merkaba-troon⁵ voortbewoog, hoorde Ezechiël de stem van Shaddai. 'De donder van de Almachtige' is letterlijk 'de stem van Shaddai' (Ezechiël 1.24).

Shaddai betekent 'degene met borsten' - de vrouwelijke godheid die haar kinderen voedde met wijsheid. Het betekent ook 'de vernietiger'. Haar naam staat in het midden van de pagina als twee grote letters. Ze veroordeelde de goddelozen en vernietigde haar vijanden, soms door hun geest weg te nemen zodat ze niet konden 'zien' (bijv. Jesaja 29.9-12). De partnerwoorden zijn: verenig in verbond, woord en machtig.

Hier is de naam gekoppeld aan veel partnerwoorden zoals: oprechtheid, geluk, gedachte, uitgieten. Zij is de Heilige - een patroon met twee kruispunten op knooppunten - en ze verslaat haar vijanden (Micha 4.13).

De Vrouwe en haar troon waren verborgen in haar heldere wolk (bijvoorbeeld Job 26.9, wat letterlijk betekent 'hij bedekt de aanwezigheid van de troon en spreidt er zijn wolk over'). Ezechiël zag haar wolk flitsen met vuur (Ezechiël 1.4). Een van Jesaja's profetieën over de toekomst zag de Messias, met zijn titel als de Tak, terug in Zion *boven een stralende wolk* (Jesaja 4.2-6). Een andere patroon toont haar kiemend uit de aarde. Zij ontspruit uit Zion, wat de geboorte van haar Messias betekent, en huist boven in haar stralende wolk.

Legenden bewaren vaak interessante informatie, omdat de Schriftgeleerden niet konden censureren hoe de mensen hun verhalen vertelden. Een joodse legende vertelt dat er in de tweede tempel geen zalfolie was, een manier om te zeggen dat de Vrouwe, haar boom en haar olie er niet waren.

De legende vertelt ook dat er vijf dingen misten in de tweede tempel - de ark, de menora, de Geest/Spirit, het vuur en de cherubijnen (Numeri Rabbah XV.10). Toen de olie terugkeerde en de Messias was gezalfd, zeiden ze dat hij de ware tempel zou herbouwen en de vijf ontbrekende items zou herstellen. Deze vijf items waren allemaal symbolen van de Vrouwe. Ezechiël zag de Geest/Spirit,

⁵ Chariot throne is een term uit de Merkaba-teksten. In *Van Sophia tot Maria*, Annine van der Meer, blz. 121 staat: 'Merkaba betekent wagen: In een wagen maakt men een mystieke hemelreis. Niemand weet precies hoe oud deze teksten zijn. De beelden in de teksten hebben betrekking op de eredienst van de (eerste) tempel.'

het vuur en de Cherubijnen de tempel verlaten, toen de Vrouwe vertrok en haar menora-boom was omgehakt. Niemand weet wanneer de ark is verdwenen.

De Vrouwe was Wijsheid en op de vier hoeken van de pagina staan trossen druiven die haar wijsheidsleer vertegenwoordigde. De volgelingen van de Vrouwe hadden haar weg geleerd in Jeruzalem. De koning was de leider van deze wijze leraren; Koning Solomon was beroemd om zijn wijsheid. Het nieuwe regime dat de glorie uit de stad verdreef, verzamelde ook de wijsheidsleer en bewerkte ze. Wat we in de Bijbel vinden, is maar een kleine en zorgvuldig bewerkte verzameling en daaruit is alle vermelding van de Vrouwe verwijderd.

Die oude koninklijke wijsheid overleefde in de geschriften van haar laatste leraar, Jezus ben Sirach, die rond 200 v.Chr. in Jeruzalem leefde. Sommige manuscripten van zijn boek zeggen dat zijn naam Jezus ben Sirach, betekent Jezus, de zoon van Ashratah. Hij was een discipel van de Vrouwe en in zijn boek klaagt hij dat hij de laatste wachter is, zoals iemand die na de oogst de laatste druiven zoekt (Ben Sira 33.16). Hij vergeleek zijn eigen zoektocht naar wijsheid met een bloem die tot een rijpe druif werd, terwijl hij het rechte pad van de Vrouwe volgde.

Van bloesem tot rijpende druif, verheugde mijn hart /geest zich in haar;

Mijn voet ging het rechte pad op en vanaf mijn jeugd volgde ik haar stappen (Ben Sira 51.15).

Omdat de naam Ashratah 'degene die je op het rechte pad houdt' betekent, is er geen twijfel of Ben Sirach was een discipel van de Vrouwe. Hij schreef ook een gedicht dat haar verbeeldt als de geparfumeerde olie.

En hij schreef: 'Kijk uit naar alle werken van God. Ze zijn allemaal in paren, de één tegenovergesteld aan de ander' (Ben Sira 33.15-16). Dit zijn de paren op deze pagina. Het is verdeeld in twee overeenkomende helften, en er zijn 17 letters aan elke kant van het patroon. Je leest door de driehoeken en andere vormen te vinden aan de ene kant en dan precies het tegenovergestelde te vinden aan de andere kant.

Op de bovenste regel van de pagina (zie blz. 1) staat 'Helaas, de laatste aren'. Dit waren de laatste vruchten van Wijsheid. De vier letters op de hoeken van de twee bovenste regels zeggen: 'Jezus' als je met de klok mee leest en 'wijze leraar' als je tegen de klok in leest. Er is een vergelijkbaar patroon van letters die een verticaal raster vormen rond de centrale stengel van de menora. Was dit Jezus van Nazareth of Jezus ben Sira? Dit blok van 12 letters bovenaan kan op vele manieren worden

gelezen, en later zal ik er nog een laten zien. Ik heb meer dan 200 van deze patronen, dus ik kan je vandaag alleen een kleine selectie laten zien.

In het midden van de pagina staat de menorah, het belangrijkste symbool van de Vrouwe van de tempel. De menorah vertegenwoordigde de boom des levens die in het Hof van Eden stond. Iedere keer als gepoogd werd om de Vrouwe uit de tempel te verwijderen, dan werd haar boom omgehakt en vernietigd. Het was niet één type boom: Ben Sira vergeleek de boom des levens met veel bomen, waaronder een eik en een wijnstok (Ben Sira 24,13-14). Het boek Exodus zegt dat het een amandelboom was (Exodus 25.31-39).

Prachtige beelden zoals deze werden gebruikt om de theologie van de tempel uit te drukken. Latere Christelijke leraren zeiden dat de levensboom geparfumeerde olie gaf, (Clementine Recognitions 1.46) die gebruikt werd om de koning en de hogepriesters te zalven en wijsheid te geven. We weten allemaal wat dat betekent. Ze zeiden dat de geparfumeerde olie mensen veranderde in boodschappers van Vrouwe Wijsheid; zij werden haar engelen. Engel en Boodschapper zijn hetzelfde woord in het Hebreeuws. De gezalfden waren de kinderen van de Vrouwe. De Vrouwe was de Moeder van de engelen, degene die heilig zijn.

Er zijn veel verbanden tussen deze menorah-pagina en het boek Openbaring. Hier is één voorbeeld. De vrouw die de Vrouwe in Jeruzalem verving, staat in het boek van Openbaring als precies het tegenovergestelde: de hoer (Openbaring 17.1-6). Zij was 'de moeder van de hoeren en de gruwelen van de aarde'. Het boek Openbaring is nu in het Grieks, maar er is geen twijfel dat het oorspronkelijk in het Hebreeuws was. Als je de woorden 'hoeren en gruwelen' in het Hebreeuws vertaald heb je twee woorden waarvan de letters ook 'heiligen en gezalfden' kunnen betekenen. (Openbaring 17.5).

Hebreeuwse woorden zijn alleen geschreven met medeklinkers. Als je ze op een bepaalde manier uitspreekt, kunnen ze één ding betekenen, maar als je ze op een andere manier uitspreekt, kunnen ze iets geheel anders zijn. In het Hebreeuws staat 'de moeder der hoeren en de gruwelen van de aarde' op dezelfde manier als 'Moeder van de heiligen en de gezalfden' maar het betekende precies het tegenovergestelde. Er zijn veel voorbeelden van dit woordspel in de Ioden boeken en veel parallellen kunnen in de Hebreeuwse Bijbel worden gevonden, bijvoorbeeld in het boek Jesaja (Jesaja 5.7).

In het Hebreeuws is een gezalfde een Messias en een heilige een engel. Gabriel vertelde Maria dat haar kind een heilig kind zou zijn genaamd Zoon van God, en dat hij op de troon van David zou zitten

(Lucas 1,32-35). Dit was de oude koninklijke theologie, en Maria is hier de Vrouwe op aarde die een Heilige baart die de Zoon van God is. In de oude tempel was Vrouwe Wijsheid de Moeder van de Messias, en haar kinderen werden de takken van haar boom genoemd. Een van de titels voor de Messias was de Tak of de Scheut (bijv. Jeremia 23.5-6; Zacharia 5.12), en dit is waarom Jesaja zei dat er een nieuwe tak zou opgroeien uit de boomstronk (Jesaja 11.1). Het verhaal van de Vrouwe werd altijd in dit soort beelden verteld.

Er zijn paren van woorden in het patroon die de Messias en de Tak tonen. Er zijn twee Hebreeuwse woorden voor Tak die worden gebruikt om de Messias te beschrijven. Enkele patronen op de pagina hebben slechts één betekenis, sommige hebben er twee en sommige hebben er drie: zoals 'Tak en raadgevingen', waar de drie letters voor Tak kunnen worden gelezen vanuit een andere hoek van de driehoek en zo Messias betekenen. Beide hebben partnerwoorden: Tak en kennis; Messias en getuige. Het andere woord voor Tak betekent ook 'voogd of bewaarder' en het partnerwoord is 'mijn getuige'. Dit is het woord dat aan het kruis van Jezus wordt gebruikt, daar stond niet 'Jezus van Nazareth' maar 'Jezus de Tak/beschermmer of bewaarder' (Johannes 19.19).

De profeet Ezechiël klaagde dat de grote wijnstok van Jeruzalem, de Moeder van haar koningen, was ontworteld en in de woestijn geplant. Er waren geen takken meer om koningen te zijn (Ezechiël 19,10-14). Volgens de profeet Jeremia, zeiden de vluchtelingen in Egypte dat Jeruzalem was vernietigd door vijanden, omdat de Vrouwe er niet langer was om haar stad te beschermen (Jeremia 44,17-19).

Haar trouwe volgelingen keken uit naar de dag waarop de Vrouwe en haar boom zouden terugkeren naar de tempel. Henoch heeft een visioen van haar boom die wordt verplant, zodat haar vruchten opnieuw haar mensen kan voeden (1 Henoch 25.5). Haar priesters zouden weer in de tempel dienen, en zij zou weer belangrijk worden. Er zijn woordpatronen die uitkijken naar haar terugkeer en de terugkeer van haar priesters, en naar haar boom die opnieuw in de tempel wordt geplant.

De menora in het gouden boek bestaat uit 70 kleine cirkels. De menora is vaker weergegeven als een patroon van kleine cirkels, maar ik heb er nooit een gevonden van precies 70 kringen. Het getal 70 suggereert de 70 engelenzonen van God de allerhoogste, de kinderen van de Vrouwe. Zij waren de beschermengelen van de natiën, en de eerstgeborene was Jahweh, de engel van Israël (Deuteronomium 32.8 en 4Q Deut. j). Jahweh wordt vele malen gevonden op deze pagina, en de partnerwoorden onthullen zijn plaats in de tempel van de Vrouwe. Hij was bijvoorbeeld de Dienaar en de herder: 'de LORD is mijn herder' is een van de woordparen.

De zeventig zonen van de Vrouwe worden niet genoemd in de Hebreeuwse Bijbel, maar de Vrouwe van Oegarit, bekend als de lamp van de goden, had 70 zonen. Deze vorm van de menora suggereert

dat een soortgelijke afbeelding werd gebruikt voor de Vrouwe van Jeruzalem: haar kinderen maakten deel uit van haar lamp en zij straalde door hen.

Aan het einde van het boek Openbaring beschrijft Johannes zijn visie op de boom van het leven en haar herstelde plaats in het heilige der heiligen. Alle bedienden van de LORD waren daar, met de naam van de LORD op hun voorhoofd. Dit betekent dat ze allemaal hogepriesters waren. Er zijn rijen diagonale kruisen onder een afbeelding van de menora. Zij vertegenwoordigen de hogepriesters die voor de menora – boom staan, zoals in het visioen van Johannes aan het einde van het boek Openbaring.

Deel 2

We hebben de Vrouwe en haar boom weer in het heilige der heiligen teruggebracht. Nu zullen we een glimp van haar opvangen zoals zij in de Hebreeuwse Bijbel werd voorgesteld, maar zijn consistent met de tekst en verduidelijken in veel gevallen de oorspronkelijke betekenis. De belangrijke patronen voor de titels van de Vrouwe kruisen elkaar in een knooppunt van de menora.

De Vrouwe was de Koningin in het heilige der heiligen, het heiligste deel van de tempel; zij bracht eenheid en zij vernietigde. Het heilige der heiligen werd vaak de wachttoren genoemd, en de Vrouwe was een muur die de stad omringde. Jesaja, die in de achtste eeuw v.C. schreef, zei dat een wijnstok en een uitkijktoren werden geplaatst in de wijngaard van de LORD (Jesaja 5.2). De wijnstok was de Vrouwe, en vanuit haar toren keek ze uit om haar volk te bewaken/beschermen. Deze woorden vormen een patroon rondom de menora en de vorm van de woorden weerspiegelt op een bepaalde manier hun betekenis. Dit is een kenmerk van de loden boeken. De profeet Micha, een van de metgezellen van Jesaja in Jeruzalem, die met hem uit de slechte stad vluchtte, zei dat de Vrouwe uit de toren was gesleept, die de plaats was van haar koninkrijk, maar dat ze zou terugkeren en oordelen over haar vijanden (Micha 4.8-13).

Archeologen hebben verschillende kleine beelden gevonden van een Vrouwe die vanuit haar toren uitkijkt en deze vaak geïdentificeerd als een prostituee op zoek naar nieuwe klanten. Maar het is in feite de Vrouwe die uitkijkt en waakt vanuit haar torenheiligdom. De naam Magdalena, die we associëren met Maria Magdalena was oorspronkelijk een titel voor de Vrouwe: het betekent zowel 'de Vrouwe van de toren' als ook 'de verheven Vrouwe', en haar partnerwoord is 'zevenvoudige kennis'. De vrouwe van de toren was Vrouwe Wijsheid thuis in haar tempel. Magdalena is een voorbeeld van Jezus' discipelen die de namen en titels uit de oude tempel overnemen.

De tempel vertegenwoordigde de schepping. De Vrouwe en haar wijsheid stonden daarom centraal in het hart van de schepping. Dit aspect van het scheppingsverhaal in de Bijbel wordt niet vaak genoemd. We horen alleen van God die bevelen geeft en die allerlei delen van de schepping afzonderd door hun verschillende rollen, en dan op de zevende dag rust. Maar de vergeten Vrouwe hield alle diversiteit binnen één systeem, zoals we zullen zien. Zij verenigde de schepping en hield het in harmonie met haar wijsheid. Haar engelen zongen en dit was een teken van haar harmonie.

Toen de Vrouwe en haar Zoon terugkwamen, hoorden de herders in Bethlehem engelen zingen over de glorie in de hemel en de vrede op aarde. Dit betekende dat vrede zich op de aarde herstelde toen de Vrouwe haar Zoon had gebaar (Luke 2.14).

Nu moeten we kort naar de tempelsymboliek kijken. Het deel van het gebouw dat de toren werd genoemd, was op een hoger niveau, en werd gescheiden door een enorm gordijn, meestal de sluier van de tempel genoemd. Het verborgen gebied achter de sluier was het heilige der heiligen, de plaats van de goddelijke aanwezigheid. Alles buiten de sluier was de zichtbare, materiële wereld, de wereld van tijd. Maar achter de sluier was het verborgen rijk voorbij de tijd. In het Hebreeuws is 'verborgen' hetzelfde woord als 'eeuwig'. Het heilige der heiligen vertegenwoordigde de bron van de schepping, het begin. Hier regeerde de Vrouwe als koningin. Zij bepaalt de tijd⁶. [Er zijn complexe kalender patronen waarvoor ik vandaag geen tijd heb om ze te laten zien.]

Toen Johannes haar voor het eerst in de tempel zag, was zij de Koningin, gekleed met de zon en gekroond met sterren (Openbaring 12.1-2). Zij was de heerser van de kalender⁷ en zij baarde de Koning.

Het woord 'Koningin' komt vele malen voor op de menora pagina. Zij regeert het koninkrijk en brengt vrede. Zij regeert de schepping en het weer. Deze woorden zijn allemaal gevonden samen met vele andere woorden, in complexe stervormige patronen, allemaal absoluut symmetrisch.

Haar priesters stegen op in haar toren. In haar aanwezigheid maakten zij een mystieke beklimming en ervoeren haar licht en vrede. De menora pagina toont dit stijngspatroon, waarbij de woorden in een stijgend patroon staan. De zeven letters aan de zijkanten van de pagina leiden naar de

⁶ Zie noot 7

⁷ Barker gebruikt het woord calendar, hier vertaald als kalender. Dit is in die tijd uiteraard niet de Gregoriaanse (huidige wereldwijd gebruikte) of Juliaanse kalender (vanaf 45 v.C.) maar de lunisolaire kalender met haar prehistorische oorsprong, die alles te maken heeft met de seizoenen en de cyclus van leven, sterven en regeneratie in de natuur waarvan de mens voor zijn voortbestaan afhankelijk was en nog steeds is. Deze verdieping in de betekenis pas veel beter bij de context. en.wikipedia.org/wiki/History_of_calendars

sleutelwoorden voor de beklimming van de aarde naar de hemel. Zodoende keren de verbannen priesters van de Vrouwe terug haar heilige plaats, en wordt zij weer groot (Jesaja 61.5-7).

In het boek Openbaring, wanneer Johannes het hemelse Jeruzalem ziet neerdalen vanuit hemel, zag hij dat als de Vrouwe in al haar pracht. Het was gebouwd van goud, met hoge juwelenmuren en poorten van parel (Openbaring 21.9-21). We weten niet hoe de Vrouwe en de stad één waren, omdat we niet op die manier denken, maar dit is wat Johannes schreef. Andere teksten beschrijven de Vrouwe ook als de stad (bijv. 2 Esdras 10.40-54).

In de tijd van Jesaja, toen het Assyrische leger Jeruzalem bedreigde, vroeg koning Hizkia⁸ de LORD voor hulp, en het antwoord kwam door de profeet. *Hij sprak woorden van de Vrouwe.*

De Maagdelijke dochter Zion verachtte haar trotse vijanden en zou haar stad redden. Ze zou redding brengen. De woorden 'zoon' en 'kennis' maken ook deel uit van dit patroon. Haar zoon zou kennis brengen over haar pad, en zo haar mensen redden. De vijanden hadden hun stem verheven tegen de Heilige van Israël. Ze had al lang geleden hun nederlaag gepland, en ze zou hen verdrijven (Jesaja 37.28-29).

Wie was de Heilige van Israël? Er wordt altijd aangenomen dat het de LORD was, want het Hebreeuwse lexicon heeft geen vrouwelijke vorm van het woord 'heilig', dus hoe zou 'heilig' een titel voor de Vrouwe kunnen zijn? De betekenis van deze menora-pagina tekst is echter, dat de spreker de Vrouwe is, want de titel Qudshu, wat 'Heilige' betekent, verschijnt meerdere keren op de menorapagina. Het staat hier in het midden en het partnerwoord is 'rechtvaardig'. Het lijkt erop dat 'Heilige' een titel was voor zowel de Vrouwe als voor de LORD (1 Koningen 14.24, waar het Hebreeuws eigenlijk zegt: 'de Heilige was toen in het land').

Shaddai, betekende ook 'vernietiger', en in Jesaja's woorden tot koning Hizkia, zien we de Vrouwe als de Heilige die haar vijanden vernietigt. Soms nam ze haar wijsheid weg en maakte ze boos/krankzinnig. Toen ze zelf werd weggejaagd, werd haar stad verwoest. Dit is wat de vluchtelingen in Egypte aan de profeet Jeremia vertelden, nadat ze uit Jeruzalem waren gevlucht. Volgens het eerste hoofdstuk van het boek Spreuken verlangde de verbannen Vrouwe ernaar om haar Geest weer op haar dwaze kinderen te laten neerdalen, en ze waarschuwde hen dat er rampen zouden komen voor degenen die haar leer verwierpen (Spreuken 1.20-33). Dit alles kan worden gelezen op de menora pagina.

Het minder bekende Bijbelse scheppingsverhaal staat in het boek Spreuken, waarin de Vrouwe haar eigen rol beschreef in het vormen van de wereld. Zij stond naast de Schepper terwijl hij de

⁸ Hizkia is koning van het koninkrijk Juda van 725 - 696 v.Chr. en een trouwe vazal van Assyrië. Bron: Wikipedia

fundamenten van de aarde markeerde voordat de zichtbare wereld werd gemaakt: en toen hield ze alle zaken vast in eenheid en harmonie (Spreuken 8.30). Het boek Job, een mysterieuze oude tekst, vertelt dat toen de LORD de grondvesten van de aarde legde, de morgensterren, die de zonen van waren God, van vreugde zongen (Job 38.4-7). Dit waren de kinderen van de Vrouwe, hoewel zij hier niet wordt vermeld.

Het meest bekende scheppingsverhaal in Genesis heeft de Vrouwe verborgen in de allereerste regel, hoewel ze in de vertalingen niet voorkomt. Het verhaal begint met 'In het begin, schiep God de hemel en de aarde ... en de Geest van God bewoog over het aangezicht van de wateren' (Genesis 1.1). Maar je kunt die woorden ook op een andere manier lezen, en we weten dat sommige van de vroege christenen dat deden. 'In het begin heeft God geschapen' kan worden gelezen als 'Door middel van het net, schiep God' (zoals in de Griekse transliteratie van Origin's Hexapla voor Genesis). Wat was dit net? Het verhaal impliceert dat de Vrouwe een weefster was en dat haar web de schepping bijeen hield en tot eenheid maakte, om alle scheidingshandelingen door de Schepper weer in evenwicht te brengen. Dit is een ander voorbeeld van tekst archeologie die de informatie over de Vrouwe hersteld.

In het boek Spreuken, waarin de Vrouwe verklaarde dat zij met de Schepper was voordat de wereld geschapen werd, zei ze: 'Eeuwen geleden, was ik gevestigd' (Spreuken 8.23). Dat is de gebruikelijke vertaling, verkregen door de Hebreeuwse tekst te wijzigen en aan te nemen dat de schrijver een vergissing had gemaakt. Maar het Hebreeuws zegt eigenlijk 'Eeuwen geleden was ik aan het weven, vóór de begin van de aarde'. Dit was haar net, bekend op deze menora pagina, maar onbekend bij recente geleerden van Spreuken die het Hebreeuws hebben 'gecorrigeerd', om het een lijn te geven die zij herkenden. Ook de verhalenvertellers gebruikten het beeld van een vrouw die aan het weven was, maar tijdens de revolutie van 623 v.Chr., werden vrouwen die stof voor de Vrouwe weefden, uit de tempel verdreven.

Archeologen hebben op vele plaatsen bewijs gevonden dat heilig weven deel uitmaakte van haar cultus.

De Vrouwe was de Levende en de Voedster van het leven. De Psalmist zong: 'O LORD, hoe groot zijn uw werken. U hebt ze allemaal gemaakt met Wijsheid' (Psalm 104.24). De vroegste Aramese vertaling van Genesis, gemaakt vlak voor de tijd van Jezus, had een paar extra details in het verhaal (Neofit Targum to Genesis). Misschien was dit om ervoor te zorgen dat het origineel niet werd vergeten. In de Aramese versie begint Genesis met: 'In het begin schiep de LORD met Wijsheid de hemel en de aarde'. Dus de mensen wisten dat de Vrouwe aanwezig was bij de schepping, ook al verdween ze uit de eerste regels van Genesis en bleef alleen haar net over.

De vrouwen in de oude tempel weefden een speciaal fijn linnen, een zachte witte stof met een glanzachtige uitstraling als marmer (2 Koningen 23.7, maar de Hebreeuwse tekst is hier beschadigd). Het was een symbool van de Vrouwe en haar geschenk van het hemelse leven. Haar dienaren droegen deze stof, daarom stellen we ons engelen nog steeds voor met glanzende witte kleding. De stof vertegenwoordigde de goede acties van haar dienaren waardoor men de Vrouwe van de schepping zag. Toen ze in het boek Openbaring weer verscheen, zag Johannes haar 'fijn linnen, helder en puur' dragen, wat de rechtvaardige daden vertegenwoordigde van haar heiligen. (Openbaring 19.8). De Vrouwe en haar fijne linnen staan op de menorapagina.

Het net van de Vrouwe was haar verbond. In het Oude Testament wordt dat 'het vredesverbond' genoemd (bijvoorbeeld Jesaja 54.10) of 'het verbond van de eeuwigheid' (bijvoorbeeld Genesis 9.16). In het boek Henoch, heette het 'de eed' die alle dingen samenbond: 'Deze Eed houdt heerschappij over hen, en daardoor worden ze behouden; hun paden worden ook behouden en hun wegen worden niet vernietigd '(1 Enoch 69.25).

Omdat Ashratah kan betekenen 'de Vrouwe die je op een rechte weg houdt' of 'De Vrouwe die geluk geeft', zien we hier haar eed van verbond, die alle zaken op hun pad houdt.

'Eed' is het woord voor verbond dat op de menorapagina wordt gebruikt en het verschijnt vele malen. De letters van het woord kunnen op vele manieren worden gelezen, zoals met de betekenis van verbond en eed, maar ook als tevredenheid en overvloed. Het is het woord voor 'zeven', wat het teken van voltooiing was - de zevende dag en de zevenvoudige geest. Het was ook het woord voor kleur, omdat de zichtbare wereld een plaats is van kleur en de Vrouwe's heilige plaats een plaats van licht was waaruit kleuren ontstaan. De partnerwoorden voor 'eed' onthullen meer over het convenant van de Vrouwe:

- Het werd gemaakt in Eden
- Het werd gemaakt met Adam, zoals in Hosea 6.7, dat zegt dat er een verbond met Adam was, maar waarvan moderne wetenschappers aannamen dat het een schrijffout was en die deze tekst dus 'corrigeerden'.
- Het waren de mysteries van getal en maat in de Schepping, zoals de latere Merkaba mystici die kenden.
- Het beschermde de schepping en het zorgde voor de vruchtbaarheid en voorspoed van de schepping.

De Orthodoxe Kerk zegenet het net van de Vrouwe op Pinksteren, als de Geest en het vuur terugkeren, dit zijn twee tekenen van de Vrouwe die niet meer in de tweede tempel voorkomen.

Gezegend zijt gij, o Christus, onze God, die vissers als meest wijs heeft geopenbaard, en heeft gezegend met uw Heilige Geest, en daardoor het universum gevangen als in een net'.

(Liturgie voor Pinksteren, Antifoon III).

Dit was de Vrouwe, die alle dingen weer bij elkaar hield. Haar verbond werd vernieuwd en hersteld.

Het scheppingsverhaal in Genesis zegt ook dat de Geest over het water *bewoog*. Het feitelijke woord is 'fladderen' (Genesis 1.2). Het Hebreeuws zegt dat de Geest als een vogel over het scheppingsproces zweefde. De Vrouwe werd vaak beschreven als een duif met gespreide vleugels en kleine beelden van vogels zijn gevonden bij die eerder genoemde kleine figurines van de Vrouwe. Toen Jezus was gedoopt in de rivier de Jordaan, had hij een visioen van een duif en hoorde hij een stem die zei: 'Jij bent mijn geliefde Zoon '(Mark.1.11). Dit wordt altijd begrepen als de stem van God de Vader sprekend tot Jezus, maar de eerste christenen, die het verhaal schreven, begrepen het anders. Zij zeiden dat die stem de hemelse Moeder van Jezus was (Evangelie van de Hebrëen 7).

De bekendste titel van de Vrouwe in het Oude Testament is Maagd, omdat dit in de Bijbellezingen voorkomt wat betreft Kerstmis; 'Zie, de Maagd zal zwanger worden en een Zoon baren en u zult hem Immanuel noemen' (Jesaja 7.14). Het woord Maagd kan ook worden vertaald met 'Eeuwige Vrouwe' of 'Verborgene Vrouwe'. De verborgene eeuwige Vrouwe was de Vrouwe achter de sluier van de tempel: Vrouwe Wijsheid.

Jesaja gaf deze profetie over de Vrouwe die zou baren, wat betekent dat er een nieuwe koning zou komen in Jeruzalem. Net als de Vrouwe van het oude Oegarit, was de Vrouwe van Jeruzalem de hemelse moeder van de koning, en zij werd ook de eeuwige of verborgene Vrouwe genoemd. Wanneer Koning Achaz⁹ voor de toekomst van zijn koninklijk huis vreesde, omdat vijanden hem en de zijne bedreigden, verzekerde de profeet hem dat er een andere koning zou komen (Jesaja 7.14 en 8.8: Immanuel was de naam van de zoon van de Vrouwe en ook de titel van de koning in Jeruzalem). De barende Vrouwe zou een teken zijn van de volgende Immanuel.

Het koninklijk hof in Jeruzalem was het beeld op aarde van het Koninkrijk der hemelen. In de hemel, was de Vrouwe de Koningin, en haar zoon was de LORD, de Koning. Op aarde was de koning de LORD in menselijke vorm, en zijn moeder, dus niet zijn vrouw, was de koningin. Zij heette de Grote Vrouwe (1 Koningen 15.13; Jeremia 13.18; 29.2: het Hebreeuwse 'Grote Vrouwe' is meestal vertaald als koningin-moeder). Het partnerwoord hier is de 'Bij', en de leer van de Vrouwe werd vaak beschreven

⁹ Koning Achaz was koning van het koninkrijk Juda vanaf ongeveer 736 v.Chr. tot 725 v. Chr. bron: Wikipedia

als 'honing' (Spreuken 24.13; Ben Sira 24.20). Er waren Moeder en Zoon in hemel en Moeder en Zoon op aarde.

De koning heette Immanuel, wat 'God met ons' betekent, en zijn moeder was de Drager van God. Deze titel werd later aan Maria gegeven en veroorzaakte grote controverse in de kerk van de vijfde eeuw, omdat sommige mensen zich de tempelcontext van de titel niet meer herinnerden. In het Grieks is de titel *Theotokos*, meestal vertaald als 'Moeder van God', maar tot voor kort was er geen voorbeeld van deze titel in het Hebreeuws. **Maar nu staat het hier in het Hebreeuws, als de vier sleutel letters in de hoeken van de menorapagina.**

De engelen die aan de herders in Bethlehem verschenen toen Jezus werd geboren, zeiden dat de baby 'het teken' was. Dit was de vervulling van Jesaja's profetie - het teken van de Vrouwe die haar Zoon baart: 'Dit zal voor jou het teken zijn. Je zult een baby vinden gewikkeld in doeken en liggend in een kribbe'. (Lucas 2.12). De oudste exemplaren van het Lucasevangelie zeggen 'het teken' en niet 'een teken', en dus weten we dat de eerste christenen Maria zagen als de Vrouwe op aarde die haar zoon baarde.

In het Bijbelboek Openbaring verschijnt een belangrijk teken in de hemel. Eerst wordt de verloren ark opnieuw gezien, en dan verschijnt er een vrouw gekleed met de zon in de tempel, zoals de Zonnegodin van Oegarit. Zij baart de Messias die op de troon van God zal zitten. Dit is het beeld in Jesaja en in het Lucasevangelie, maar hier in het Bijbelboek Openbaring, wordt een andere oude titel voor de Vrouwe gebruikt. Zij is de Vrouwe van de Zon (Openbaring 12.1-6). De profeet Maleachi schreef, lang nadat de Vrouwe uit de tempel was verbannen, dat ze zou terugkeren. De Zon van rechtvaardigheid, zei hij, zou opstaan met genezing in haar vleugels (Maleachi 4.2). Door deze tekst weten wij dat de Vrouwe werd voorgesteld als een gevleugelde engelenfiguur die genezing en licht bracht.

Maria op de troon met haar ongeboren Zoon (als zichtbaar in haar) is afgebeeld in een icoon genaamd De Vrouwe van het Teken. Een andere manier om de bovenste twee regels van de menorapagina te lezen, is als een beeld in letters van de Vrouwe van het Teken.

De bovenste twee lijnen vertegenwoordigen dus de hemel. Hier op de bovenste regel zeggen de vier gemarkeerde letters 'Allat', de naam van de Vrouwe in de gemeenschap aan de overkant van de Jordaan (zie John Healey, *The Religion of the Nabataeans*, Leiden: Brill, 2001, pp.108-114) Het betekent 'Godin' of 'De Stralende'. De vier gemarkeerde letters in de tweede regel zeggen 'Getroffen' of 'Onderdrukt'.

De Vrouwe was van haar rechtmatige plaats afgezet, zo weerklonken Maria's woorden in het Magnificat met 'de nederigheid van zijn dienstmaagd'. Ingesloten in de letters, die de nederigheid van de Vrouwe beschrijven, zijn er vier in de vorm van een diagonale X. Dat was het teken van de naam van de LORD. Ze zeggen 'Dienaar'. Hier is een beeld in letters van de afgewezen stralende Vrouwe, die de dienaar die de naam van de LORD heeft, omsluit.

In een van de meest complexe patronen op deze pagina, een reeks in elkaar passende driehoeken met een gemeenschappelijke hoek, wordt de Vrouwe getoond met haar titels:

- Zij is de prinses
- Zij is de Toren of Majesteit
- Zij is de Lamp
- Zij is de Stroom of de Leeuw [ik heb vandaag geen tijd gehad om je die patronen te laten zien]
- Zij is de beschermer en de honing. Een van haar titels was de Bij, en haar leer was de honing waarmee ze haar kinderen voedde.
- Zij was de Spiegel van God, een titel die wordt gebruikt in het Boek van Wijsheid (Wijsheid 7.26),

De menora-pagina toont ons ook Maria, in het Hebreeuws Miriam. Dit was een van de namen van de Vrouwe Wijsheid.

De Bijbel zegt dat zij de oudere zuster was van Aaron de hogepriester, en van Mozes de wetgever (1 Kronieken 6.3 somt de kinderen op van Amram, met eerst de jongens, maar Exodus 2.4 laat zien dat de zuster ouder was dan haar broer Mozes). Met andere woorden, Wijsheid was ouder dan het hogepriesterschap en de Wet van Mozes. Mozes beweerde de enige te zijn die de woorden van de LORD sprak. Miriam was het niet met hem eens en werd gestraft met melaatsheid. Ze werd buiten het kamp gestuurd voor zeven dagen. Toen werd ze genezen en keerde ze terug, maar ze had verder geen rol meer in het leven van haar volk (Numeri 12.1-16)

Mensen herinnerden zich wat die verhalen werkelijk betekenden; hoe Wijsheid werd verworpen toen Mozes en zijn discipelen gingen domineren. Ze stierf en werd begraven in de woestijn (Numeri 20.1), niet ver van de plaats waar ons menora-boek werd gekocht als toeristisch souvenir.

Miriam verschijnt in verschillende patronen. Haar naam vormt een patroon met woorden voor de baarmoeder, dus zij was de Heilige Moeder. Er zijn blokken van letters die paren van woorden vormen, en soms zijn de letters geweven uit andere woorden. De vier letters van het woord Miriam zijn verdeeld in twee woorden. Aan de linkerkant is een woord voor baarmoeder, ingesloten door

twee van de letters voor Miriam. Aan de rechterkant is het andere Hebreeuwse woord voor baarmoeder, ingesloten door de andere twee letters van het woord Miriam. De twee paar letters van het woord Miriam zeggen mirre en Moeder, en de partner woorden voor de baarmoeder zijn 'voorbereid' en 'heilig'.

De naam Miriam verschijnt vele malen op deze pagina. In sommige van de driehoeks-patronen en hun partnerwoorden zijn dat: Miriam, met helderheid, verheugend, bloem [de gouden plaat op het voorhoofd van de hogepriester]. Delen van het Miriam-patroon zeggen 'Mirre en vuur', of 'Licht en majesteit' of 'Moeder en fijn linnen'. Een ander patroon rond 'Miriam' omvat Majesteit, lied en weklacht.

Herinner je je de vijf items die in de tweede tempel misten? De ark, de menora, de Geest, het vuur en de cherubijnen waren allemaal symbolen van de Vrouwe. In het boek Openbaringen zag Johannes de ark weer, net voordat de vrouw gekleed met de zon verscheen. Hij zag de menora en de cherubijnen als de boom des levens en de troon in zijn laatste visioen van alle hoge priesters in het heilige der heiligen. En het vuur en de Geest keerden terug met Pinksteren (Handelingen 2.2-3). De eerste christenen beweerden dat de Vrouwe was teruggekeerd.

Er is een duidelijk verband tussen het boek Jesaja, het meest geciteerde Bijbelboek in het Nieuwe Testament, het boek Openbaring en de manier waarop de geboorte-verhalen worden verteld in de Evangelien.

De afbeeldingen van de Vrouwe en haar titels werden door de eerste christenen gebruikt om Maria te beschrijven, waaruit blijkt dat ze werd erkend als de Vrouwe.

De vroegste christelijke hymnes, die zijn samengesteld om Maria te eren, hebben hetzelfde woordenpatroon. De grootste hymne aan Maria is de Akathistos. Niemand weet wanneer het is gecomponeerd. De auteur, Romanos, was een bekeerling van het jodendom, en de hymne is in de stijl van de oude wijsheid gedichten, die geschreven zijn door discipelen van de Vrouwe.

Hier zijn 27 titels voor Maria uit de Akathistos hymne. Deze staan allemaal op de menora-pagina van het gouden boek. En er zijn er nog veel meer die ik niet heb kunnen laten zien.

Maria wordt geëerd als:

- de leider en verdediger van haar stad

- Degene door wie vreugde schijnt
- Degene die de gevallen Adam herstelt,
- de troon voor de Koning,
- de baarmoeder van goddelijke incarnatie
- Degene door wie de schepping is vernieuwd
- Degene die Gods wijsheid kent
- Degene wiens wijsheid groter is dan de kennis van de wijzen,
- de zonsopgang die de geest van de gelovigen verlicht,
- de wijnstok met een Tak die nooit verwelkt
- Degene die het Hof van Eden weer doet bloeien
- bescherming tegen ongeziene vijanden
- stralende openbaring van genade
- Degene die ons in glorie kleedt
- de Moeder van de Ster die nooit ondergaat
- het licht van de mystieke dag
- bloem van onvergankelijkheid
- de boom met glorierijk fruit om de gelovigen te voeden,
- de meest heilige wagen van hem die rijdt op de cherubijnen
- degene die tegenstellingen in harmonie brengt,
- degene die velen verlicht met kennis,
- degene die goede raad geeft
- de lamp van levend licht,
- de parfum van de Gezalfde,
- de levende tempel
- groter heilige der heiligen
- de Moeder van God, Theotokos.

Wat betekent dit? De Vrouwe komt terug.

De politiek van de Kerkgeschiedenis heeft haar echte identiteit verdoezeld en soms zelfs verbannen uit de kerk. Ze is nu net zo hard nodig als ooit. Onze kennis neemt de hele tijd toe, maar het vernietigt de schepping. Het is niet de wijsheid van de Vrouwe die onze wereld nu regeert, maar de

kennis van goed en kwaad die de slang, de grote bedrieger, aan Adam aanbood en Eva als iets beters. Ze hebben alles verloren.

Milieuactivisten benadrukken dat alles deel uitmaakt van het grote web van het leven, maar dat dit door menselijke interventie vernietigt wordt. We breken het verbond van de Vrouwe en vernietigen haar net. Bomen worden op industriële schaal vernietigd. Zoals Jesaja zei, de engelen van vrede huilen (Jesaja 33.7; het Hebreeuws zegt 'engelen van vrede'). Onze wereld wordt geregeerd door de zwarte olie uit de aarde, niet door de gouden zalfolie van de Vrouwe uit haar levensboom.

Maar vreemd genoeg heeft de energiecrisis, waarmee we allemaal worden geconfronteerd - het probleem van niet-hernieuwbare hulpbronnen - ons teruggebracht naar de Vrouwe voor de bronnen van hernieuwbare energie. Haar zon, wind en water leveren nu zonne-energie, windenergie en energie uit water. Ik heb je vandaag niet verteld over haar wateren van het leven - daar was geen tijd voor - maar we hebben een beetje naar de zon gekeken en de wind – wat ook het Hebreeuwse woord is voor Geest. Waar we nu voor bidden is een terugkeer naar de Vrouwe op andere manieren.

Ik besluit met enkele regels uit de Wijsheid van Salomo.

Wijsheid is **stralend** en nooit vervagend,

en ze wordt gemakkelijk onderscheiden door degenen die van haar houden,

en zij wordt gevonden door hen die haar zoeken.

Ze haast zich om zichzelf bekend te maken aan degenen die naar haar verlangen (Wijsheid 6.12).

Ze reikt machtig van het ene uiteinde van de aarde naar het andere

En ze ordent alle dingen goed (Wijsheid 8.1).

Het volledige scala aan afbeeldingen bij dit artikel zal later in boekvorm worden gepubliceerd. Vanwege auteursrechten zijn ze hier niet opgenomen.

De originele Engelse tekst is te lezen op www.margaretbarker.com/papers

Noten zijn van de vertaler ©Ine van Staveren, februari 2020